

at de Tal, som foreligger, giver denne Bekymring Medhold. Finansloven for det Aar, hvori vi befinder os, viser sammenholdt med de Skattelove, som blev vedtaget kort Tid efter Finanslovens Vedtagelse, tilligemed visse andre Love, som betød Udgiftsbesparselser, at der var 45 Mill. Kr. tilovers til Tillægsbevillingsloven. For det kommende Finansaar viser Finansloven, saaledes som den snart vil være vedtaget, at der kun vil være ca. 26 Mill. Kr. tilovers til Tillægsbevillingsloven. Naar der tages Hensyn til de af det ærede Medlem Hr. Rode nævnte Momenter, dette f. Eks. at Statsgældens Forrentning vil kræve langt større Beløb end anført i Finansloven, at den tilsyneladende stadig voksende Dyrtid vil give sig Udtryk for det kommende Finansaar, at endelig Udgifterne paa § 26 ganske sikkert vil blive væsentlig større end angivet i Finansloven, skønner jeg ikke, at Udsigterne til Balance for det kommende Finansaar er særdeles lyse. Visse Momenter er der dog, som taler i den anden Retning, idet jeg tror, at de i den sidste Tid vedtagne Toldlove vil give væsentligt større Indtægter end her forudsat, og jeg føler mig forvisset om, at en hvilken som helst Regering, der vil komme til Styret i den kommende Tid, vil blive nødt til at forlænge Gyldigheden af disse Love, saaledes at de kommer til at gælde for hele Finansaaret. Jeg er imidlertid ganske enig med de ærede foregaaende Ordførere i, at man udskyder den egentlige finansielle Debat. Derfor skal jeg ikke sige mere nu og ligesom de ærede foregaaende Ordførere anbefale at stemme for Finanslovsforslaget, saaledes som det nu foreligger.

Schmidt: Naar jeg har ønsket, til Trods for, at de andre Partier har taget Afstand fra en Generaldebat, for mit Vedkommende at sige en Del om hele Finanslovsforslaget, er det simpelt hen af den Grund, at jeg ikke ved, om jeg kan være til Stede ved Tillægsbevillingslovsforslagets Behandling, hvor Debatten ellers vil finde Sted, og fordi jeg alligevel har en Del at sige, som jeg saa maaske ikke fik sagt.

Det Spørgsmaal, der har den overskyggende Betydning for mig, er selvfølgelig det Forhold, hvori de to Folk, det danske og det tyske, og de to Stater, den danske og

den tyske, staar til hinanden. Jeg har før beklaget og gør det i Dag igen, at dette Forhold har faaet sit meget saarbare Sted, idet den nye Grænseordning er kommet ved Versaillestraktaten. Jeg tænker ikke blot paa det utilfredsstillende i denne Ordning, men endnu mere paa, at denne Ordning er blevet et Led i en Traktat, der saa aabenbart viser Tendens til at ville fratage det tyske Folk dets Livsmuligheder, dets Frihed, dets Ære. Det er meget betegnende, at man fuldkommen klart har set det i det danske Folk, inden Traktaten blev til. Da har man højlødt ogsaa i den danske Presse advaret imod de overspændte Fordringer og de ydmygende Betingelser, man vilde stille til Tyskland i Fredstraktaten. Men siden Traktaten blev til Virkelighed, og Danmark blev Parthaver, har man ikke hørt meget til disse Røster; de døde hen. Og naar der skete Ting, der gik ud over Versaillestraktaten, som Ruhr-Indfaldet, ja, saa var der engelske Kronjurister, der kaldte det stridende mod Traktaten, men her var man blevet Tilskuer. Nu kan jeg godt forstaa, om f. Eks. den danske Udenrigsminister vil svare: Gud bevare os for at blande os ind i Ting, der er os uvedkommende. Men man kan maaske sige, at saa helt uvedkommende er det heller ikke Danmark, især da Danmark er med i Folkeforbundet. Der gives jo ogsaa for de smaa Stater Muligheder for at forsvare Folk, der maa lide Uret. Jeg tænker paa en Mand som Branting, der stod fuldkommen paa Ententens Side under Krigen, men nu alligevel er Mand nok til at advare mod den Retning, i hvilken man gaar.

Jeg kan selvfølgelig være glad ved, at den højtærede Statsminister før har benyttet Lejligheden til at erklære, at det danske Folk og den danske Stat ønsker et godt Forhold til Tyskland, men jeg er alligevel berettiget til at spørge, hvor meget saadan en Erklæring vejer i kritiske Tider, naar Folkets Stemninger og kølige Overvejelser maaske gaar i en helt anden Retning. Og det er det, jeg frygter de gør, det er det, jeg synes, jeg har opdaget sker mere og mere i Danmark. Der gives et Parti her i Tinget, som ofte er blevet bebrejdet for at være tyskvenligt, det radikale Parti. Det er meget betegnende, at man i Danmark bebrejdes for at være tyskvenlig, medens det er en fin Modesag at være Ven med f. Eks. det polske